

683.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 31 lipca 1924 r.

w sprawie rozstrzygnięcia skarg przeciw zarządzeniom, względnie orzeczeniom organów związków komunalnych na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego, stanisławowskiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, warszawskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego, wileńskiego okręgu administracyjnego oraz m. st. Warszawy w sprawach, wynikających z wykonania ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej.

Na podstawie art. 24 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92, poz. 726) w wykonaniu ustępu 1 i 2 art. 21 tejże ustawy zarządza się co następuje:

§ 1. Organami nadzorcami, właściwymi w myśl ustępu 1 art. 21 ustawy z dn. 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. № 92, poz. 726) do rozstrzygnięcia skarg przeciw zarządzeniom względnie orzeczeniom organów związków komunalnych w sprawach, wynikających z wykonania ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej, są:

A. 1) W I instancji:

a) w razie skargi przeciw organowi gminy wiejskiej, lub miejskiej, niewydzielonej z powiatowego związku komunalnego, — właściwy dla powołanej gminy wydział powiatowy;

b) w razie skargi przeciw organowi miasta, wydzielonego z powiatowego związku komunalnego, lub przeciw organowi powiatowego związku komunalnego — właściwy dla powołanego miasta, lub powiatowego związku komunalnego wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie);

2) W II instancji:

a) w razie skargi na zarządzenie względnie orzeczenie wydziału powiatowego — wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie);

b) w razie skargi na zarządzenie, względnie orzeczenie wojewody (Delegata Rządu w Wilnie) — Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

B. W razie skargi przeciw organowi m. st. Warszawy — w I i ostatniej instancji Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 2. Skargi wnosi się w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu, do tej władzy, która wydała zaskarżone zarządzenie względnie orzeczenie.

§ 3. Skargę można wnieść pisemnie lub zgłosić do protokołu.

Dzień nadania na pocztę lub telegraf uważa się za dzień wniesienia skargi.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, termin kończy się dopiero w następnym dniu powszednim.

§ 4. Instancja odwoławcza orzeka o niedopuszczalności względnie o spóźnionym terminie wniesienia skargi.

Ze skargą można połączyć prośbę o przywrócenie terminu, jeżeli strona udowodni, że opóźnienie nastąpiło bez jej winy z powodu nieprzewidywanych przeszkód, oraz o ile odwołanie wniesiono najpóźniej w ciągu 7 dni po ustaniu przeszkody. Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga instancja odwoławcza.

§ 5. Zarządzenia i orzeczenia władz, o których mowa w § 1, powinny zawierać pouczenie o środkach prawnych, wyjaśniające, czy zarządzenia względnie orzeczenia podlegają dalszemu tokowi instancji, jeśli zaś mu podlegają, podające wyraźnie termin do wniesienia skargi i władzę, do której ją wnieść należy.

W razie mylnego wyznaczenia terminu w zarządzeniu lub orzeczeniu skarga, wniesiona w terminie wyznaczonym, chociażby po upływie właściwego terminu, uważa się za wniesioną w terminie ustawowym.

Jeżeli zarządzenie lub orzeczenie mylnie wskazuje władzę, do której skargę wnieść należy, właściwa władza nadzorcza po otrzymaniu sprawy od władzy niewłaściwej postąpi z odwołaniem tak, jak gdyby było od początku wniesione do władzy właściwej.

W razie mylnego oznaczenia w zarządzeniu lub orzeczeniu, iż nie podlega ono już tokowi instancji, jak również w razie nieumieszczenia w zarządzeniu lub orzeczeniu pouczenia prawnego, przewidzianego w ustępie 1 niniejszego paragrafu, służy interesowanemu prawo żądać sprostowania względnie uzupełnienia zarządzenia lub orzeczenia od władzy, która wydała je, za pośrednictwem władzy, która mu je doręczyła.

§ 6. O ile nie idzie o przypadki przedawnienia się skarg przeciw związkom komunalnym, przewidziane w ustępie 4 art. 21 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej, strona interesowana może prosić o wznowienie postępowania, zakończonemu prawomocnym zarządzeniem lub orzeczeniem, z powodu nowych istotnych okoliczności faktycznych, które istniały przed wydaniem zarządzenia lub orzeczenia i wpłynąć mogą na jego zmianę.

O dopuszczalności wznowienia orzeka władza, która w tej sprawie wydała zarządzenie lub orzeczenie w ostatniej instancji.

Prośba o wznowienie nie wstrzymuje wykonania prawomocnego zarządzenia względnie orzeczenia, o ile władza, orzekająca o wznowieniu, inaczej nie postanowi.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 21 marca 1924 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübner*